

עומק הנהגת ה' בתקופה זו

תחילת זמן המעבר לעולם הבא

תדפיס מתוך הספר
בלבבי משכן אבנה - שער הנו"ן

בלבבי משכן אבנה

מספר ישיר לשמיעת השיעורים בקול הלשון:

USA 718-521-5231 ♦ ישראל 073-295-1245

תוספת שו"ת

עילוי נשמת
מרים צת קאמר
ע"ה

תשפ"ד
ג' כסלו

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל
יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העלון השבועי בפקס
יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:
03-5480529

השיעור בקול הלשון

073-295-1245 ישראל
USA 718-521-5231

ומקיישים: כוכבית [*]
סולמית [#] -<
36010122 [מספר שיעור] -<
סולמית [#]

ללקיחת חלק בהוצאות הגדולות
של הדפסת הספרים לזיכוי הרבים
ניתן לתרום במערכת הטלפונית:

מרכז הצדקה
ישראל: 1-800-28-28-28
USA +972-2-5025580
יש לציין מספר קרן:
בלבבי משכן אבנה - 4387

© כל הזכויות שמורות
מספר ישיר לשמיעת
השיעורים בקול הלשון:
073-295-1245 ישראל
USA 718-521-5231
מערכת 'בלבבי משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
פקס: 03-5480529
ת.ד. 34192 ירושלים 9134100
bilvavi231@gmail.com

‘זיתנו לך כתר מלוכה’ - אור אחרית הימים

בסדר של כל שנה ושנה, המהלך שמתגלה בירח האיתנים הוא מהלך של מדרגת ‘כתר’, עיקר הבקשה שאומרים בסדר בימים נוראים היא “זיתנו לך כתר מלוכה”, וכמו כן בחג הסוכות יש את הישיבה ב'ציילא דמהימנותא' שגידרה היא - ישיבה בתוך כתרו של המלך, וכך נמשך המהלך של מדרגת הכתר עד היום האחרון שעליו אומרים חז"ל “עיצרו עמי יום אחד” להיות עמו ואצלו בכתרו של המלך.

רבותינו מלמדים אותנו שמהלך זה שמתגלה בכל שנה בירח האיתנים, הוא האור שמאיר באחרית הימים שהוא תכלית הכל - “זיתנו לך כתר מלוכה”.

הנהגת ‘מאריך אפיה’ והנהגת ‘גבי דיליה’ המתגלים במדרגת ‘כתר’

ומדרגה זו של כתר המתגלה באחרית הימים, נחלקת לשני חלקים, לשתי הנהגות של הקב"ה, ובלשון רבותינו, הנהגות הקב"ה מוגדרות כפרצופים, ולעניינא דידן - פרצוף זה אותיות צירוף, כלומר, בשתי ההנהגות הללו של ה' - בשתי הפרצופים הללו, מתגלים שני מהלכים של צירוף.

במהלך הראשון, זהו צירוף מלשון חיבור, צירוף שמחבר ומאחד, והמהלך השני שבצירוף זה צירוף מלשון של בירור כלשון הפסוק “וצרפתים כצרוף את הכסף” שהוא צירוף שמברר את הכסף מהפסולת שבו.

ואלו הם שני ההנהגות של הקב"ה, ההנהגה הראשונה שהיא הנהגה של צירוף מלשון חיבור, זוהי ההנהגה של י"ג מידות הרחמים, ועיקר גילוי הרחמים שבי"ג מידות, מתגלה במידה הנקראת “אריך אפיים” ובלשון

זיתנו לך כתר מלוכה

(מתוך תפילת
שמונה עשרה
של ימים נוראים)

ומכל חלקי
הטוב שגנוזים
בנשמותינו,
יוסר כל לכלוך
וכל רבב, וכל
החלקים האלו
יעלו יחד לקרבן
לפניו יתברך
שמו, לקרבן
שהוא הקירוב
להיות עמו ואצלו
יתברך שמו מתוך
רחמים, מתוך
אהבה וחסד ולא
מתוך תוקף הדין
שכבר מתחיל
להתגלות.

והנהגה זו, מתגלה דייקא בכתרו של המלך, כי ענין המלכות מתגלה בכח הדין בבחינת 'דינא דמלכותא דינא', וזהו הכח של מידת הדין שבה הקב"ה דן את עולמו.

והנהגה הזו, היא ההנהגה השורשית יותר, הקודמת יותר, כלשון חז"ל הידוע עד מאד "מתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במידת הדין" שזה מה שמתגלה מכח ה'דינא דמלכותא דינא' שיש במלכות, והמשך לשון חז"ל - "ראה שאין העולם מתקיים עמד ושיתף עמו מידת הרחמים" כלומר - הוא שיתף עם ההנהגה של דין את ההנהגה של 'ארך אפיים'.

אלו הם שני החלקים שנמצאים במידת 'כתר מלכות', ב'ויתנו לך כתר מלוכה'.

הגמ' - "מאריך אפיה", כלומר - כח הצירוף והחיבור מתגלה בפנימיות ההנהגה שהקב"ה מנהיג את עולמו מכח מידות הרחמים" באופן של 'ארך אפיים' - 'מאריך אפיה' מלשון אורך², ושורשו הוא מהאור דלעתיד לבוא שנקרא בלשון חז"ל "יום שכולו ארוך", והנהגה הזו של הקב"ה, היא מהאור שמאיר בתוך העולם הזה מהארת 'עלמא דאתי', כלומר - מ-ה'עלמא דאתי' מאיר בתוך העולם הארה של יום שכולו ארוך, וכשזה מצטייר בתוך העולם הזה, זה מאיר באופן של "מאריך אפיה".

אבל כלשון חז"ל - "מאריך אפיה וגבי דיליה", שלבתר ה'מאריך אפיה' מתגלה 'וגבי דיליה', וזוהי ההנהגה השנייה שמתגלה במידת כתרו של המלך שהיא הנהגה הפוכה מהנהגה הראשונה,

הנהגת 'שית אלפי שנין' - "מאריך אפיה"

לישראל כ'זקן מלא רחמים' שזוהי ההנהגה של 'מאריך אפיה', וה'גבי דיליה' שהתגלה בעולם, היה באופן מועט.

ולפי"ז, נתבונן להבין - כל ימות עולם עיקר ההנהגה שהתגלתה במידת הכתר מלוכה שמאיר לפרקים בעולם, היתה באופן של "ג מידות רחמים, כמו שאומרים חז"ל שהקב"ה מתגלה

א . כפי שיבואר להלן היכן מתגלה במידת הרחמים כח של צירוף וחיבור.

ב . שזה הנקרא בלשון חז"ל "אריך אנפין".

דקדוק הדין, לא התגלתה בעולם, זה דייקא מכח "ראה שאין העולם מתקיים", כיון שע"י מידת הדין אין קיום לעולם.

ובעומק יותר - מה שהנהגה הפנימית של 'מתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במידת הדין' שהיא הנהגה של

הנהגת אחרית הימים - "וגבי דיליה"

הדין" מתגלה, כיון שכל ימות עולם הוא אינו מתגלה מכח ה"ראה שאין העולם מתקיים", אבל כשעומד להגיע הזמן של ה'וחד חרוב' הרי שלאט לאט, הכח הזה יותר ויותר מתגלה בעלמא.

והכח הזה, הוא מה שנקרא בלשון חז"ל שבסוף שית אלפי שנין יתגלה "יום הדין הגדול והנורא", והיינו שב'יום הדין הגדול והנורא' מתגלה אותו דין שנאמר עליו בעומק "ראה שאין העולם מתקיים".

וכמו שמבואר בדברי חז"ל כידוע עד מאד, לגבי שמואל הנביא שכאשר העלתה אותו בעלת האוב, הוא סבר שהגיע היום הדין הגדול והנורא ולכך הוא נתיירא.

אבל כמו שאומרים חז"ל "שית אלפי שנין הוי עלמא וחד חרוב", והרי שבאחרית הימים כשמתקרבים יותר ויותר לסוף של 'שית אלפי שנין', כבר מאיר האור של האלף השביעי, ומתגלה הכח של 'וחד חרוב'.

כמו שבערב שבת כבר מאיר האור של שבת, תחילתו הוא ביום רביעי בשבת, ולאחר מכן בשישי בשבת, וכן הלאה - בע"ש אחר חצות ובזמן פלג המנחה שהוא שעה וחומש לפני שבת, שאז כבר אפשר לקבל את השבת. והרי שכסדר מאירה ההארה של שבת כבר קודם השבת, כלומר - השבת שעתידה לבוא מאירה לתוך ימות החול שקודמים לה.

כך גם באחרית הימים, הכח של "מתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במידת

כח הצירוף של שער הנ' דקדושה לעומת כח הצירוף שבשער הנ' דקליפה

מתגלה מצד הקדושה, הרי שהוא מחבר את כל חלקי הטוב.

אבל כיון ש'זה לעומת זה עשה האלקים', הרי שכשם שנעשה חיבור מצד ההארה הפנימית של 'יום שכולו ארוך' שהוא

נפתח באופן יותר ברור לבאר את המהות של אותה הנהגה - הכח של רחמים שמתגלה בבריאה שזהו הלשון צירוף שהוזכר מלשון חיבור, הוא כח שמצרף, מחבר ומאחד את הכל, וכשזה

בבחינת 'ערב רב' שמערב את הכל, הכל בתוכו.

ואת כח התערובת הזו של שער הנו"ן של הקליפה, אין בכח האדם להבדיל אותו ולברר אותו, הכח הזה נמסר כביכול מאמיתתו הנעלמה ית"ש רק להארה שהיא הארת משיח שבכחה לברר את אותו בירור.

זמן שמתגלה בו מדרגה של 'אחד' שמצרף את הכל, כך מצד ה'זה לעומת זה', מאיר באחרית הימים הכח הזה ככח שמצרף את כל חלקי הבריאה, את הטוב ואת הרע באופן שהם מעורבים יחד, הוא מצרף את כל חלקי הטוב והרע שבבריאה בבת אחת - וזוהי ההגדרה של שער הנו"ן.

שער הנו"ן דקדושה מצרף רק את כוחות הקדושה, אבל שער הנו"ן דקליפה הוא

מהות הבירור של יום הדין הגדול והנורא

את הדברים רק מההארה העליונה הזו שהוא האור העליון של "ראה שאין העולם מתקיים", והיינו שמכח ה"עלה במחשבה לברוא את העולם במידת הדין", מתגלה המידה של "הקב"ה מדקדק עם צדיקיו² כחוט השערה" כלומר - זה הבירור הדק ביותר שישנו. זה הבירור שחודר לתוך ה'שית אלפי שנין', וזהו הבירור שמברר את כל מעשה הנבראים מימות עולם.

אבל - "מי יצדק לפניך בדין" - ולכן נתיירא שמואל הנביא מיום הדין הגדול והנורא.

ונתבונן להבין ברור מאד - הבירור הזה, שזהו הלשון צירוף מלשון 'וצרפתים כצרוף את הכסף' - זהו הבירור שעתיד להיות ביום הדין הגדול והנורא ששם יהיה הבירור הגמור.

כלומר - הדין של יום הדין הגדול והנורא הוא דין שמברר כל דבר בבריאה ממה הוא מורכב, וכשהוא מברר כל דבר ממה הוא מורכב, הרי שהוא מפקיע אותו מתפיסת ה'ערב-רב' של התערובת.

הרי הוא נקרא דייקא 'ערב רב' משום שהוא לא 'ערב-זעיר' דהיינו תערובת קטנה, אלא 'ערב רב' - תערובת גדולה, ולכך אין בכח האדם בעבודתו לברר

ג. ובלשון אחר - 'הקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט השערה'.

שורשי הכוחות של יום הדין הגדול והנורא שמתגלים בעולם

את ה'גדול', את ה'גבור', את ה'נורא' שזה בבחינת 'יום הדין' ואת ה'נורא'.

והכוחות הללו של ה'גבור' שמונח ביום הדין הגדול והנורא שיהיה לעתיד, ממשיכים להווה את מה שהולך להיות בעתיד.

ניתן את הדוגמאות הברורות שמתגלים בעלמא דידן - הרי במקביל ללשון חז"ל שהובא לעיל 'שית אלפי שנין הוי עלמא וחד חרוב', ישנה עוד לשון בחז"ל - "עתיד הקב"ה להחזיר את כל העולם כולו למים" שזה יהיה האופן של ה'חד חרוב' לעתיד לבוא, וזה הגילוי של 'יום הדין הגדול' בבחינת מים שנאמר אצל אברהם.

והכח הזה נמשך להווה כמו שאנחנו רואים בשנים האחרונות שיש ריבוי עצום של מקומות שהמים שוטפים אותם.

וכמו כן, על הזמן של יום הדין הגדול והנורא יש את לשון הגמ' הידוע - "עתיד הקב"ה להוציא חמה מנרתיקה, צדיקים מתרפאין בה ולא עוד אלא שמתעדנין בה ורשעים נידונים בה" שזה בחינת 'יום הדין' שמברר את מידת האש של

נתבונן להבין ברור - הכוחות שמתגלים בדורות אחרונים בכלל וכדרא בתרא דידן בפרט, אין עיקרם מהאור שהיה בעבר אלא מהאור שיהיה והיינו שהכח שיהיה בעתיד, הוא זה שממשיך וחודר לתוך העולם דידן, ומעט ממה שיהיה לעתיד לבוא נמשך לכאן, לעלמא דידן.

וראשית נחדד, האור של יום הדין הגדול והנורא מורכב משלושה חלקים שעל שמם הוא נקרא 'יום הדין הגדול והנורא':

יום הדין הגדול והנורא בא לברר את מידת הגדול שזהו מידת החסד של אברהם אבינו בבחינת מים כמו שנאמר אצל אברהם "יוקח נא מעט מים", וכמו כן הוא נקרא יום הדין כי הוא מברר את מדת הדין של יצחק שבבחינת "פחד יצחק אבי היה לי", וכן הוא מברר את מידת נורא שמתגלה אצל יעקב אבינו שאמר "מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים וזה שער השמים".

ולכן הוא נקרא "יום הדין הגדול והנורא" כיון שהוא מברר את כל שלושת שרשי הכוחות שמתגלים אצל האבות הקדושים שהורישו את מידותיהם לבניהם, וביום הדין הגדול והנורא מבררים את כל שלושת החלקים הללו.

מחריב, אבל זהו ריבוי שמעבר לשיעור של העולם והרי שמתגלה בו ה'חד חרוב'.

והאש שבוקעת ומכלה מקומות רבים מאד, זה מכח ה'מוציא חמה מנרתיקה' דלעת"ל שמתחיל להתגלות, שכח זה חודר לתוך העולם ומכלה מכח האש.

ובאופן הזה, האור שמאיר מכח יום הדין הגדול והנורא, הוא השורש הפנימי שמברר את כל מעשי הנבראים עד הדקות הגמורה שבהם.

יצחק אבינו, זה החור שהולך ומתרחב בעולם^ד, שגורם להתגברות החום.

וכמוכן ההגדרה הפשוטה היא שזה לא ענין טבעי כפשוטו אלא הכל נעשה בהשגחה פרטית.

אבל בלשון מדוקדקת - זה הכוחות שעתידים להיות, שמתחילים כבר להיכנס לתוך העולם.

והרי שמכח ה'מחזיר את העולם כולו למים' דלעת"ל, נעשה בהווה ריבוי של מים שמחריב מקומות, ואפילו אם איננו

מדרגת "עתיק" - הכח הקדום יותר והכח שמעתיק לעוה"ב

הישן והעתיק יותר, הוא הכח של ה"עלה במחשבה" לברוא את העולם במידת הדין.

אבל יתר על כן מה שהוא נקרא "עתיק", זה כמו שאומרים חז"ל מלשון "זיעתק משם אהלו", שמונח בו כח להעתיק ממקום למקום.

וביתר חידוד - הכח הזה של הדין שמתגלה מכח מדרגת "זיעתק" לך כתר מלוכה, הוא מוגדר בלשון חז"ל "עתיק יומין" שמשמעותו - הכח הישן יותר, העתיק יותר, וזהו לשון חז"ל שהוזכר, "מתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במידת הדין", ורק לאחמ"כ "שיתף עמו מידת רחמים", והרי שהכח

ההנהגה בתקופתנו - תחילת זמן המעבר לעולם הבא

ובכל השנים הללו, החל משנת תש"פ ואילך, התחיל להתגלות הכח שמעביר ומעתיק את העולם למצב של ימות

נעמיד את הגדרת הדברים בבירור - ההנהגה העליונה הזו, שנקראת העתקה, היא הכח שמעביר את הבריאה מעולם הזה לימות המשיח ולעולם הבא.

ד. [במה שנקרא בשפת העולם 'שכבת האוזון'].

ומה שמתגלה שכסדר בשנים הללו יש טלטלות בעולם שמטלטלים את הכל ממקום למקום וממצב למצב, זהו משום שמכאן ואילך, כל השנים האלו עד עת ביאת גואל במהרה בימינו, הינם שנים של מעבר שעוברים מהעולם הזה לעולם הבא.

משיח ושל עולם הבא, זוהי ההנהגה העליונה שנקראת העתקה.

ובהנהגה הזאת - מה ישאר כאן ויתכלה, ומה יעבור לשלב הבא - זהו הבירור של יום הדין הגדול והנורא.

הגדר של 'עת צרה' בתקופה זו - בירור מה עובר לעוה"ב

והרי שכאן עומד הבירור, מי עובר מכאן לשם, ומה הם אותם חלקים שיעברו מכאן לשם.

וכמו שברור - רק חלקי הטוב יכולים לעבור לשם, חלקי הרע אינם יכולים לעבור, מי שעושה תשובה, בתחילה ע"י 'איתכפיא' ולאחר מכן ע"י 'איתהפכא', הרי שחלקי הרע עצמם נהפכים לטוב וכלשון חז"ל שתשובה מאהבה הופכת את הזדונות לזכויות. ועי"כ גם החלקים הללו עוברים מכאן לשם, אבל בכללות, רק חלקי הטוב יכולים לעבור לעולם הבא.

והרי שמכאן ואילך, כל מה שקורה בעולם בשנים הללו, הם בירורים, והבירורים הללו ייעשו עוד יותר דקים ועוד יותר דקים, ומה מתברר מכח אותם בירורים? - אלו חלקים יעברו מהעולם הזה לעולם הבא, ואלו חלקים ישארו.

ומצד כך, צריך להבין, שמכאן ואילך, אף כשמגיעה עת צרה - זה לא רק בהגדרות הכלליות של 'מידת הדין מתוחה'.

זה לא רק בהגדרות הכלליות שהכל נעשה בהשגחה פרטית.

וזה לא רק בהגדרות הכלליות שזהו זמן שצריך להתפלל, וכו', ואף שבודאי כל ההגדרות הללו אלו הם דברי חז"ל והם נכונות.

אבל הם נכונות בכל מצבי הצרות שהיו בכל ימות עולם, אך בשנים הללו, כשמגיע מצב שנמצאים בעת צרה, אף שבודאי כפשוטו יש צרות ויש צער מכח הצרות, אבל זה לא רק מכח ההגדרה הכללית של 'עת צרה', אלא בשנים הללו זוהי עצם מדרגת הזמן - העולם עצמו נמצא במצב של מעבר מהעולם הזה לעולם הבא.

וכיון שבכל רע יש ניצוץ של טוב, הרי שגם מהרע תתברר ותצא נקודת הטוב, וכמו כן לאידך גיסא, בחלקי הרע שנמצאים בכל טוב, יתקיים בהם - "מחה תמחה את זכר עמלק". זה עומק ההנהגה הפנימית שהקב"ה מנהיג את עולמו בדור דידן.

שני השלבים בעבודת האדם שבדור דידן

שהוא מתנתק והולך מהתכלית של עולם הבא והוא נקבע במדרגת העולם הזה, ומכח מדרגת העולם הזה, כיון שבתערובת הזו הרוב הוא רע - אזלינן בתר רוב - ואותם חלקי טוב שעדיין נמצאים באותה תערובת, עליהם יאמר "וצרפתים כצרוף את הכסף" שנצרך עבורם צירוף מיוחד על מנת להוציא את אותם חלקים טובים, ולצורך זה יצטרכו לעבור בירור דק דק בבחינת "מדקדק עם חסידיו כחוט השערה" - יצטרכו לזה דקדוק עצום.

וא"כ, ראשית - העבודה של כל אדם ואדם ללא יוצא מן הכלל כלל וכלל, היא להתנתק מהמקום שבו נמצאת בפועל התערובת הגמורה.

אבל זולת כך, אם האדם איננו מתנתק מהתערובת הגמורה, הרי שרק כוחות בודדים מכוחות נפשו יוכלו לעבור מהעולם הזה לעולם הבא, אצל כל אדם ואדם לפי חלקו.

ונתבונן להבין לפי"ז את מהות העבודה הנדרשת מהאדם בדור דידן - כיון שמצדו יתברך, כל ההנהגה הפנימית היא באופן של בירורים, לכן גם מצד האדם, עומק העבודה הפנימית המוטלת על כל יחיד ויחיד היא לברר את נפשו, וכשהאדם יברר מצדו, אז יתקיים בו "אם יש דין למטה, אין דין למעלה".

אמנם, כיון שהתערובת טוב ורע הגיעה באחרית הימים למדרגת התערובת הגמורה, לכן, עבודת האדם מצד כך, נחלקת לשני חלקים, שני שלבים.

השלב הראשון - שזה השורש של כל העבודה - הוא לצאת מהמקום של התערובת הגמורה, כי אם האדם נמצא בתוך התערובת הגמורה, אם כן איננו יכול כלל להתקיים ולעבור לשלב הבא שאין בו תערובת, למדרגת העולם הבא, ולכן, כל זמן שהאדם מונח בתוך הכלים של הנו"ן שערי טומאה שהם מקום התערובת בפועל ממש, הרי

כח המסירות נפש הנצרך לאדם בעבודת הבירור

והחלק השני בעבודת האדם הוא - "ואנכי פניתי הבית" - ולא דוקא במוכנ של בית כפשוטו אלא בכלל זה הגוף שהוא בכחינת בית לנפשו של האדם - ובתוך הבית הזה ישנם הרבה דברים, ונצרך לאדם הבירור, לברר לאט לאט את אותם חלקים שאינם טובים בנפש - וככל שמאיר יותר האור העליון, הבירור נעשה מהר יותר, והרי שהאדם מברר מה הם חלקי הרע שבתוכו, והוא עובד עליהם לעוקרם, והוא מוכן למסור נפש בשביל להוציא את אותם חלקים מנפשו.

ומה שהוא מצד עצמו לא יספיק להשלים, על זה נאמר "לא עליך המלאכה לגמור", וה' יגמור בעדו, לעולם אי אפשר להספיק להשלים את העבודה, ותמיד סדר העבודה הוא "תחילתה עבודה וסופה גמול" כלשון הרמח"ל במסילת ישרים בפרק הקדושה.

זה א"כ, השלב הראשון שצריך להיות אצל כל אדם ואדם, כח של התנתקות - שהוא הוא כח ההעתקה, [נתק-עתק, שורשים קרובים בלשון הקודש] שהאדם מעתיק את עצמו מהעולם של התערובת גמורה מכח שהוא מנתק את עצמו משם, ועי"כ הוא מעתיק את עצמו לעולם הבא.

ולשם כך נצרכת התנתקות בפועל ממש. ובכוחות הנפש צריך להשתמש לצורך כך בכח של מסירות נפש, כיון שהתערובת הזו היא בבחינת "כיון דאדיק בה כמינות דמיא" ויתר על כן, כאן זה לא 'כמינות' אלא זה מינות ממש, ולכן מוכרח להיות אור של מסירות נפש בשביל שהאדם יצליח להתנתק בפועל מאותה תערובת, זהו א"כ החלק הראשון שהאדם צריך לפעול.

התהלכות שהקב"ה מוליך בעולם - בירור מהעולם העליון לתיקון התערובת הגמורה

צריך להבין את המהלך העמוק שהתחלנו לעבור אותו, ואנחנו נמשיך לעבור אותו, עד שיעלה רצון לפניו יתברך שמו שבפועל יבוא משיח.

צריך להסתכל עמוק על מציאות הדברים בשורשים שלהם ולא רק בענפים כפשוטו, מצד הענפים נצרך אמנם, לתקן הרבה מאד מאד דברים,

מועיל לעצמו ולפעמים הוא מנסה גם להועיל לרבים.

אבל אפשר להסתפק בכל זה רק כשלא רואים את התמונה הכללית, או שרואים את התמונה הכללית בחיצוניותה בלי השורשים הפנימיים שמניעים את התנועה הכללית של הדברים, אך כשרואים את התמונה הכללית מהשורשים, המבט הוא שונה לגמרי.

כשרואים את שורש התנועה הכללית, הרי שמבינים ששורש כל הקלקול נעשה ע"י תערובת, מאז חטא אדם הראשון באכילה מעץ הדעת טוב ורע שהיו מעורבים זה בזה, ושורש כל ימות עולם הוא לתקן את הרע ולהופכו לטוב, ולהסיר מהטוב את הפסולת שעדיין לא נתקנה.

ומצד כך, באחרית הימים שהתערובת הגיעה למדרגה של 'אדיק ביה', הרי שהיא באופן כזה שאין כח בנברא בעצמו להאיר את הבירור הזה, רק מכח הבירור של העולם העליון אפשר לברר אותו, שזה הבירור של יום הדין הגדול והנורא, שמתחיל להתגלות בכל תהלוכות העולם שהקב"ה מוליך בכל השנים האחרונות.

אבל אם מתקנים רק את הענפים, הרי ש'העיקר חסר מן הספר'.

אבל כשרואים את השורש ומתוך השורש באים לברר את הענפים, זה העומק הפנימי של כל צורת העבודה בכלל - ובאחרית הימים בפרט.

והאופן שבו הקדוש ברוך הוא מוליך את בריאתו בזמנים האלו ומכאן ואילך, הוא שבהכרח לא יהיה זמן רגוע ממושך כאן בעולם הזה עד אחרית הימים, כיון שהבריאה נמצאת בנקודת מעבר מהעולם הזה לעולם הבא.

כל בר-דעת רואה את תהלוכות העולם שהקב"ה מוליך בכל השנים האחרונות, אין יציבות של הדברים לזמן ממושך אלא הדברים נעקרים באופן קיצוני והם מתגלגלים וחוזרים ומתגלגלים ממצב למצב, אין יציבות כאן בעולם.

מי שלא רואה את הדברים באופן הפנימי שלהם אלא מצד החיצוניות, הוא מקבל יסורים באהבה, ואם הוא חי עוד יותר פנימה - הוא מחפש במה להתחזק וכלשון חז"ל "ד' דברים צריכים חיזוק", ובוודאי כל דבר שהאדם מתחזק בו הוא מעלה, וכל אחד - כפי נטיית נפשו, מוצא את הדברים שצריך לתקן, לפעמים הוא

תוקף חיוב הבירור שבא מתוך תודעת המעבר וההעסקה לעוה"ב

ככל שהאדם מבין שהוא נמצא עכשיו בשלב של מעבר מהעולם הזה לעולם הבא, וימים של מעבר הם בבחינת עיבור - הריון מלשון מעבר, ימים של "הרת עולם" שעוברים מהעולם הזה לעולם הבא, הוא מבין שאין לו כבר שום שייכות לעולם הזה כלל וכלל, כאדם שמכר את ביתו והוא כבר הזמין את ההובלה שתוביל אותו למקום הבא והוא מתחיל להוריד את החפצים מביתו - שכבר אין לו שייכות לבית שבו הוא נמצא.

זה הניתוק של האדם מהעולם הזה מכח האור שהקב"ה כבר מאיר, ומהמקום העמוק הזה מתגלה ה"ויעתק משם אהלו", מתגלה שנעתקים מכאן, וע"י כן האדם יכול לבטל בחוש בנפש את החיבור שלו כאן לעולם, הוא כבר לא מחובר לכאן.

ועל גבי כך, יש את הבירור הפנימי מה עובר מכאן לשם, שזה עומק העבודה הפנימית שמוטלת על כל יחיד ויחיד לברר את עצמו כמו שנתבאר.

אבל גם את הבירור הזה, לא היה יכול האדם לעשות מכח עצמו אלא מעט מזעיר - ורק מכח האור של יום הדין הגדול והנורא שבו מתגלה עומק

ולפי"ז - מי שלא יברר את עצמו, הקב"ה יברר אותו - שזה הבירור של יום הדין הגדול והנורא, אבל מי שיברר את עצמו, עליו נאמר "כשיש דין למטה, אין דין למעלה", כלומר, אם האדם בירר את עצמו עד המקום שהוא יכול לברר, הקדוש ברוך הוא יגמור בעדו.

אצל מי שיברר את עצמו עד המקום שידו מגעת, לא יתגלה 'יום הדין הגדול והנורא' באופן של תוקף הדין הגמור, אלא דייקא יתגלה אצלו מידת 'הגדול', מידת חסדו יתברך שמו שתאיר בו ותשלים אצלו את הבירור, וכדוגמא שורשית - מה שאומרים חז"ל "חשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה", וכמו כן כאן - מי שהתחיל את הבירור ואיננו יכול להשלימו, חסד ה' יגמור בעדו.

אבל מי שלא יברר את עצמו - אם הוא מחובר לתערובת הגמורה, הרי שההתנתקות של חלקי הטוב שבו תהיה, חס ושלום, באופן של "אם לא בחימה שפוכה אמלוך עליכם", וכמובן, כמות חלקי הטוב ואיכות חלקי הטוב שיצאו ממנו הולכים ונקטנים, כיון שהוא נמשך אחרי התערובת המרובה שנמצאת בתוכו, שהיא מושכת את החלקים הטובים הללו אל מקום הרע.

מתבררת בכח עמלו של האדם בצירוף לאור העליון שמאיר.

זה עומק העבודה של אחרית הימים שבהם אנחנו נמצאים.

הבירור, מאיר לאדם האור שהוא ג"כ יכול לברר את עצמו יותר דק ויותר דק.

ואז, האדם לא מחכה עד שהקב"ה ידקדק את הדקות הזו [-שזהו הלשון דקדוק מלשון דק-דק] אלא הדקות הזו

האור של יום הדין הגדול והנורא שהאיר לזמן מה בתקופת השואה

שבתוך מדרגת עולם הזה לא יכול להיות כזה דין, וכיון שמתוך העולם הזה לא שייך כזה דין, הרי שהיה אז גילוי של יום הדין הגדול והנורא שהתגלה ממנו כח של בירור, אלא שלאחר מכן הוא נסתלק לזמן.

והקב"ה חזר ונתן את אותם שנים הללו שבהם אנחנו נמצאים, עד ביאת גואל צדק במהרה בימינו, בשביל שנחזור ונברר את הבירור מכוחנו.

בזמן השואה הבירור היה - מיהו יהודי, ובשנים הללו חוזרים ומתבררים כל החלקים כולם שנמצאים בתוך נפשו של האדם, כל חלקי הטוב לעומת כל חלקי הרע.

הבירור הראשון התחיל אז, וכל אלו שהתרחקו ממקור מחצבתם - חזרו

וצריך להבין, שכבר היה זמן שהאור הזה הפציע ונכנס לתוך העולם, אלא שזה כמו בדוגמא היסודית המבוארת בדברי רבותינו כידוע מאד שבלייל התקדש חג הפסח, מאיר האור העליון ולאחמ"כ הוא מסתלק, ואחר כך הוא חוזר ומאיר בשלימותו¹ ביום החמישים - יום שניתנה בו תורה, כלומר - אחרי ליל פסח, האור הזה מסתלק, ואז יש את העבודה של 'תספרו חמישים יום' שזהו המ"ט ימים של הספירה, ואז, לאחר העבודה של הבירור שבאה מהתחיתונים, חוזר האור ומאיר ביום החמישים.

וכמו כן בכח של יום הדין הגדול והנורא שהוא כח שמברר, הכח הזה - כמו שידוע לכולם - התגלה בזמן השואה.

הרי הדין שהתגלה שם לא היה באופן שהשכל יכול להכיל אותו - כלומר,

מתחילה להתגלות באופן של קביעה וקיימא.

בתקופת השואה כל בר-דעת היה יכול לראות איך נראה יום הדין הגדול והנורא - ועל אף שגם אז פנימיות הבירור לא התגלתה - היו שם נשמות מכל הדורות שהיה בהם חלקים שהוצרכו תיקון, ולא היה כח לתקן אותם אלא ע"י אור של מסירות נפש למות על קידוש ה', ומכח אותו מהלך שהקב"ה האיר באותו דור, היה להם את הבירור הנצרך והם באו לשלימות תיקונם, זה ציור מועט לדבר שהתגלה בזמן השואה, איך נראה יום הדין הגדול והנורא.

וגילו להם והבהירו אצלם את שורש היהודי שבהם.

וכאן בתקופתנו חוזר עוד פעם אותו בירור - אבל בשונה מאז שהבירור היה לזמן מסויים והוא נפסק, כאן הוא כבר לא יפסק, וכפי שנתבאר - כמו שההארה שישנה בליל פסח מסתלקת, ויש את המ"ט ימים של העבודה מצד האדם, ולאחר מכן מתגלה שלימות האור, כך מתגלה גם בסדר הזמנים במהלך ההארה שמגיעה מיום הדין הגדול והנורא, שבתחילה היא האירה לזמן מועט של כמה שנים בתקופת השואה ונסתלקה, ועכשיו בשנים הללו היא

הבירור של 'זקן מלא רחמים' שיתגלה אצל מי שיברר את עצמו לפי כוחו

ושנית, נצרך לכל יחיד לברר בחלקי נפשו, לפי ערכו ולפי כוחו, מה הם החלקים הטובים, ומה הם החלקים הלא טובים שנצרך להתנתק מהם.

וכמו שנתבאר - הקב"ה לא תובע מהאדם שיברר את נפשו מעבר לכוחותיו, אבל אם האדם יברר לפי כוחותיו, הקב"ה ישלים את הבירור. - ואז הבירור שיתגלה אצלו יהיה באופן

ובתקופה של השנים הללו - אף שאיננו יודעים מה ארכו של זמן זה ומה שיעורו, אבל אנחנו נמצאים בזמן שכל יחיד ויחיד יכול עדיין לברר לפי כוחו את הבירור הנצרך אצלו.

וראשית, צריך להתנתק מהתערובת המוחלטת של שער הנו"ן - 'ואם לא עכשיו, אימתי'...

איזה חפצים הוא מעביר לבית הבא, ומה הם הדברים שהם בגדר פסולת וחבל להעביר אותם, באופן הזה הוא מברר את כל קומת נפשו.

נקווה שהדברים לא יתקבלו ח"ו באופן של אוזן ערלה אלא בבחינת "אוזן מילים תבחן" (איוב י"ב, י"א), ושהדברים לא יהיו רק בגדר של על לבבך אלא בתוך לבבך. ושנזכה בעזר השם, שכל ישראל - כל אלו שהם נשמות ישראל באמת, יבררו את הברור שהם יכולים לברר איש לפי ערכו, ואז, הקב"ה ישלים את הברור במידת חסדו יתברך, בבחינת 'הגדול' שביום הדין הגדול והנורא.

ומכל חלקי הטוב שגנוזים בנשמותינו, יוסר כל לכלוך וכל רבב, וכל החלקים האלו יעלו יחד לקרבן לפניו יתברך שמו, לקרבן שהוא הקירוב להיות עמו ואצלו יתברך שמו מתוך רחמים, מתוך אהבה וחסד ולא מתוך תוקף הדין שכבר מתחיל להתגלות.

שנזכה לגילוי שלם של הקדוש ברוך הוא מתוך אהבה ורחמים ויתנו לך כתר מלוכה'.

של 'זקן מלא רחמים' שמצטרף ל'דינא דמלכותא דינא' בבחינת 'עוקר מכסא דין לכסא רחמים'.

אבל מצידנו, אחרי השלב הראשון של הניתוק המוחלט משער הנו"ן של הטומאה שהוא התערובת המוחלטת שאין לאדם כמעט בכלל כח לברר אותו - העבודה למעשה היא להיכנס לאופן הפנימי יותר של הברור, ברור של חיבור להקב"ה, ברור של חיבור לתורתו, וברור של החיבור העמוק בנפש לעמו ישראל באהבה.

אלו הם הברורים העמוקים, ומכאן ואילך מוטל על כל יחיד לברר את נפשו הפרטית, שרשיה וענפיה.

זהו עומק ההנהגה שה' יתברך מנהיג את עולמו, וברחמיו יתברך שמו, הוא עוד השאיר לנו זמן לברר את חלקינו כפי מה שאנו יכולים לברר.

כמה הוא הזמן, איננו יודעים, אבל הוא ית"ש, השאיר את אותו זמן בשביל הברור הזה.

כל יחיד ויחיד צריך להכניס את עצמו לתודעת מעבר מהעולם הזה, וכמו שכשהוא עובר לבית אחר, הוא מברר

בלבבי משכן אבנה

עומק
הנהגת ה'
בתקופה זו

שאלות
ותשובות

ליל מוצאי שמחת תורה תשפ"ד

שאלה: במצבנו השתא ששומעים דברים שלא שמעתן אוזן, קול מלחמה, דוקא בשמחת תורה, ועמך בית ישראל נמצאים בצרה ובשביה, האם יוכל הרב לבאר כיצד לראות ולשמוע את קול ה' כאן נכונה, כיצד רצונו ית' שנסתכל על המצב, ולפי זה מהי עבודת כל יחיד ויחיד?

תשובה: תשובה! תשובה! תשובה!

הקב"ה מראה לנו שמספר האנשים שמתו ונפצעו היום רח"ל, הם לפחות מספר האנשים שמתים ונפצעים "רוחנית" כל יום ויום מכח הטומאה ששולט!

יש לבדוק כל אחד ואחד ולהסיר את הטומאה מקרב ביתו וכד'. שיהא נקי! זהו הברור הראשוני והחיצוני! ברור מכל הכלים הטמאים ומכל הלבוש הטמא ומכל עיתון כל שהוא!!!

כבר נכתב בעבר בשנים האחרונות, שמאז הקורונה לא יהא זמן שקט עד ביאת משיח.א וכל עין רואה שהעניינים מתגלגלים מבעיה לבעיה כל פעם מכיוון שונה!

* הערת המערכת: זה חלק מן הלשון בתשובה שם (הודפס בסוף ספר 'דע את גאולתך', עמ' 672): יש להבין מאוד, שעד שנת תשע"ט נותר אר"ך שנים לסוף העולם שהוא שית אלפי שנים. ומשנה זו נתקצר האר"ך, ונעשה זעיר, ולכך נגלה יותר ו"גבי דיליה", ונתעלם במדת מה מהלך של "מאריך אפיה". ולכך משנה זו כל העולם כמקרה, ובפרט בארץ ישראל, ולא יהיה השקט עד ביאת גואל בב"א.

ובשנות מנין הגויים, זהו שנת עשרים - עשרים, 20-20, ונדוע שעשרים בגימט' כתר. וזהו הגילוי השתא, כתר שבכתר, עשרים - עשרים.

ומצד כך נגלה מהלך של התבודדות בעולם, בקלקול בדידות, שלא יכנס איש לתוך ד' אמות של חבריו. כי דל"ת אמות הם מקומו מדין היחידה. וכן להסתגר בבית. ונדוע שנפש עיקרה בכבוד, רוח בלב, נשמה במח, חיה בבגדים, ויחידה בבית, ולכך יש להסתגר בבית. והבן שהקב"ה ביטל כל כח של חיבור של טומאה, בלויים, מסעדות, תרבות, טיולים, נסיעות לחו"ל, כל עלמא דשקרא שנותר בקיומו כל השנים האחרונות.

אולם כמו שביציאת מצרים נותר ביציאתם "בעל צפון", שהוא שורש לכל העבודות זרות. כן השתא נותר עיקר שער הנ' דקליפה, נון דנו"ן, המדיה, האינטרנט, ועכשיו שבני אדם מסתגרים בבתים כל חיבורם על ידו. והוא הקליפה הקשה שעדיין לא נבקעה, נון דנו"ן, כתר דכתר, והיא היא השולטת עתה כמעט ללא מיצרים.

וביטול קליפה זו ע"י הארת משיח הנמצאת עמנו כבר עכשיו, ומאירה אור של כתר דכתר, וכאשר תבקע ותבטל את המדיה, יבוא משיח בפועל. אולם כל זמן שלא בא עדיין, הכח השולט בעולם הוא נון דנו"ן, ובו כלול הכל בערבוביא, קדושה וטומאה, מן הקדושה העליונה עד הקצה התחתון. ולכך בדור זה השתא הכל מעורב ומבולבל באופן מבהיל שאין הדעת סובלתן, ודבר זה לא ישתנה עד ביאת משיח.

עכשיו זהו זמן בירור גדול בין טוב לרע, בירור של תערובת של הערב רב, ובתקופה האחרונה נראה יותר ברור מי נגד ה' ותורתו ועמו, ומוכן להרוס את הכל. וזהו בירור חיצוני של הערב רב, שנראה לכל - מי אלו שאינם חלק מהכנסת ישראל.

ועכשיו יתחיל בירור פנימי יותר, ולאט לאט הבירור ייעשה דק יותר ויותר.

ולכך ראשית על כל אחד לברר בחיצוניות ולהסיר מביתו וכו' כל טומאה, כנ"ל, ומאידך לברר בירור פנימי, האם הוא מוכן לביאת משיח, לעולם שכולו תורה וקרבת ה' ותו לא!!! ולהתנתק "מכל הפוליטיקה" לגמרי ומכל התעסקות בכל ענין שאינו כלי למנוחת הנפש והרגעתה, ולהידבק בה' ובתורתו.

שאלה: אנשים שואלים לגבי מה שהרב כתב במוצאי שמחת תורה לגבי עבודתנו לאור המלחמה, שבאחד הדברים הרב כתב לא להכניס עיתון כל שהוא לבית, האם מדובר על עיתון חילוני, או גם על עיתון "חרדי"?

תשובה: יש עוד מישהו "תמים" שחושב שיש כזה דבר עיתון חרדי?

יש עיתון חילוני גמור, ויש למחצה לשליש ולרביע!!!

חלק מן העיתונים "שנקראים חרדים" אינם בבעלות של מי שנקרא חרדי! וגם אלו שכן, העיתון כבר ממזמן אינו שייך לאדם חרדי!

מי שלא מבין זאת, עיניו טחו מראות!!!

אנו חיים בדור שחלק מאלו הלבושים כחרדים, אינם חרדים כלל, מחזיקים מכשירים פרוצים וכד', והם בחלק מן המקרים כותבי העיתון ואחראים עליו!

צריך להבין, אנו חיים בדור שחז"ל הגדירו אותו "דור שכולו חייב", והצדיקים המועטים, הם אלו שעליהם אמרו חז"ל, ראה הקב"ה שצדיקים מועטים הם, עמד "ושתלן" בכל דור ודור, הם "שתולים" בדור, אולם הם אינם מאנשי הדור. רק את כתביהם יש ללמוד ולקרוא ותו לא!!!

זולת זה העיתונים מלאים באביזרייהו של עבודה זרה - כפירה, רציחה - הלבנת פנים, גילוי עריות - פרסום דברים היפך הקדושה והצניעות. וכן עוד איסורי לאוין רבים.

שאלות לאחר השיעור "עומק הנהגת השם בתקופה זו"

שאלה: א. לכאורה יש כאן תמיהה גדולה, כי הרי ישנם רק מעט כאלו שמבינים את עומק הדברים שנתבארו בשיעור, ולכאורה אם זו המטרה של הבורא, זה אינו גלוי לכל עם ישראל, ואיך יתכן שהקב"ה מגלה בנעלמות כ"כ את הנהגתו בעת הזו באופן שזה נגלה רק לחלק קטן מאד מעמ"י?

ב. הרי גם גדו"י לא אומרים בגילוי שהיא עת צרה ששונה מצרות אחרות שהיו, ואמנם מזכירים שהם חבלי משיח, אך לא באופן מוחשי וברור כפי שהרב מלמד אותנו שהוא בכחינת העתקה?

ג. האיך יגיע התיקון שעמ"י ישוב אליו בתשובה ויזכה לעוה"ב שהוא כולו רוחניות?

תשובה: א. הנהגת היחוד בכלל והנהגת עתיק בפרט היא הנהגה נעלמת, בלתי מושגת, אולם לאחר שמסבירים לאדם, היא נקלטת במהלכי שכל. איך יהא המעבר בדיוק בכל פרטיו איננו יודעים, אולם בכל שלב ושלב נוכל להבין לפחות במקצת מאיזה בחינה בעתיק הוא בא, כי הוא לא בא באופן של סדר, זה אחר זה, "אריך", אורך, קו ארוך שכל נקודה באה אחר הנקודה שקדמה לה באופן מסודר, אלא באופן של דילוג, סדר נעלם שמוכן אחר שבא, מהו הסדר, כדוגמת "פתרון מראה הנבואה" שבא אחר ראיתה, כמ"ש בספר קל"ח פתחי חכמה.

ב. כל חכם מדבר בדברי תורה לפי שורש נשמתו, וכפי ערך גילויה, וכן בענין זה.

ג. התיקון השלם יהא בנעלמות, כדוגמת לידת משיח מלוט ובנותיו.

שאלה: האם הנהגת ה' של ההעתקה לימות המשיח ולעוה"ב שהתחילה בתקופה זו, היא היא הנהגת היחוד שהוזכרה בספר דעת תבונות?

תשובה: בודאי שכן. זה בעומק הנהגת הכתר שהיא מורכבת מפרצוף 'עתיק' ומפרצוף 'אריך', וכמו שנתבאר, היה את הזמן שהאיר יותר פרצוף 'אריך' והאיר יחד עמו גם 'עתיק', אבל כשמגיעים לשלב הנוסף, הרי שיש עליה מ'אריך' ל'עתיק', 'אריך' עיקרו שייך לשית אלפי שנים, וזה עיקר קומת האצילות, אבל 'עתיק' עיקרו הוא מלכות דא"ק,

ועולה א"כ שיש כתר, ובו יש שתי חלקים וכהגדרה הכוללת חלקו העליון זהו 'עתיק' שהוא הסיפא דאדם קדמון שיורד לאצילות, ויש את החלק השני שהוא כבר הרישא של עולם האצילות שהוא אריך אנפין, אז כאשר הסדר הוא מתתא לעילא, הרי שקודם עולים ומגיעים לאריך אנפין ובתקופתנו - זה כל ההנהגה שהתגלתה בעיקר בשנים הקודמות שהאריכות של "ברחמים גדולים אקבצך" הורגשה במה שהגיעו

כאן מכל הגלויות לארץ ישראל, ועל אף שזה התלבש בסטרא אחרא כמו שהאריך החפץ חיים, ולא זכינו שזה יהיה באיתגליא באופן של קדושה, שאמנם חזרו לארץ ישראל אבל באופן של מינות, אבל עדיין התגלה "ברחמים גדולים אקבצך",

אבל לאחר ההנהגה הזו שהיתה שבעים שנה, חוזר ומאיר ה'עתיק' עצמו, וה'עתיק' עצמו עיקרו הוא רדל"א, ששם עיקר הנהגת היחוד,

ועל אף שבהגדרה הכוללת הנהגת היחוד מתגלה בכל הכתר וא"כ הוא כולל גם את אריך אנפין וגם את עתיק. אבל מצד אריך אנפין זה נגלה באופן של רשע וטוב לו, שרשע וטוב לו זה מדין 'מאריך אפיה וגבי דיליה', אבל כשזה מתגלה מצד מדרגת העתיק - שם זה כבר ברדל"א בעצם, כלומר - זוהי הנהגה שהיא בלתי מובנת, והרי שהנהגת היחוד היא לא מתגלה רק מצד מאריך אפיה, באופן של ארך אפים אף לרשעים, אלא היא מתגלה מכח המדרגה היותר עליונה שזה 'רישא דלא אתידע' בעצם,

כאן מונח המעבר מהנהגת האריך להנהגת העתיק, אלא שכיון שסוף כל סוף שניהם יחד מרכיבים את ספירת הכתר, לכן כשזוכים, בתוך ה'עתיק' עצמו גם כן משמש ה'אריך' ומכח כך יש מציאות של חסד ורחמים,

אבל מ"מ, עיקר ההנהגה היא ברורה, זוהי הנהגת זמן של מעבר מהעולם הזה לעולם הבא שזה הנהגת העתיק, וזה מה שיהיה עד אחרית הימים במהרה בימינו אמן.

שאלה: האם חוץ מכלי הטכנולוגיה וכן מה שהערב רב שולטים, יש עוד גילוי של שער הנ' שצריך להזהר ממנו?

תשובה: כל העולם זה שער הנ', רק שבמקומות הללו הגילוי של זה הוא בתוקף ומשם מתגלה שורש כח התערובת, אבל הכל זהו תערובות בכל צד ובכל פינה, וא"כ, צריך להזהר מכל העולם בכל דבר ובכל ענין.

שאלה: האם אפשר להרחיב את תודעת המעבר בין העולם הזה לעולם הבא?

תשובה: נתנו דוגמה מאוד פשוטה, אדם שמכר את הדירה והוא יודע שעוד שבוע הוא צריך לפנות אותה, והרי שכשמגיעה המשאית למטה, הוא בתודעה של מעבר, זה התודעה בחוש ברור.

שאלה: כיצד ניתן להסביר זאת לכלל הציבור?

תשובה: מה שנאמר רחוק מאד מרוב בני האדם, אבל זו היא האמת הנקיה, כל אונן תבחר מה שהיא יכולה לקחת כל אחד לפי ענינו, אבל זו האמת, במציאות, עד שהאנשים לא רואים את הטיל כמעט נופל על הבית, הם לא חושבים שהם עוזבים...

שאלה: אם מאיר לנו יום הדין הגדול והנורא, אם כן, אנחנו נראה יותר דין ופחות רחמים, וא"כ, מי יכול לעמוד בדין? הרי כתוב שאפילו האבות לא יכלו לעמוד בדין (ערכין יז), האם יש אפשרות מציידנו למתק את הדין ע"י תפילה או תורה או משהו אחר?

תשובה: השאלה ברורה, והתשובה היא ג"כ מאד ברורה, היחס הזה של מיתוק הדין, נמצא בתוך מקום שאפשר לעמוד בדין וממתקים את הדין, אבל דין שביסודו א"א לעמוד בו שזה שורש מדרגת יום הדין הגדול והנורא, הוא לאו בר מיתוק - משפט קצר אבל עמוק - דין שניתן לעמוד בו, המיתוק יכול לבשם אותו, אבל דין שבעצם א"א לעמוד בו, מהשורש של "ראה שאין העולם מתקיים", אף שבהתפשטותו ודאי שניתן למתק בכחינת "עמד ושיתף עמו מדת הרחמים", אבל בשורשו העליון אין מציאות ששייך למתק אותו, הוא לאו בר מיתוק.

וכמובן, אם כן חוזרת השאלה אז מה העצה "הפנימית" להינצל? ובהגדרה הפנימית. יש הצלה שהיא בסוד ה-ב' בסוד הבית, וכדוגמת נח שניצל מכח שהוא בנה לעצמו תיבה, שהתיבה הצילה אותו מהמים הזדונים שהם בבחינת דינים בהתפשטותם.

אבל בשורש העליון, ההצלה לא נמצאת בתוך ה-ב', בתוך הבית למטה, אלא ע"י שאדם כביכול נמצא באורו יתברך שמו, ואור אין סוף מקיפו, שאז הוא נכנס לתוך ה-א', כלומר, זה ב' שגנוזה בתוך ה-א' שזה הבית שמציל אותו.

כל זמן שזה מהלך של א' ו-ב' וזה באופן של המשכה מן ה-א' לב', אז המציאות היא שיש נבראים ויש ברכה, ואז יתכן חס ושלום, גם ההפך מן הברכה, ושם שורש כל התגלות הדינים בפועל, על זה נאמר "כִּי לֹא יִצְדָּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי" ו"מי יצדק לפניך בדין" וכמו שאומרת הגמ' ששמואל פחד כשבעלת האוב העלתה אותו (חגיגה ד'), ובדקות, למה דווקא שמואל פחד? כי שמואל זה אותיות שם - אל, זה סוד שמואל,

אבל כשמתגלה כאן אל, כלומר שהוא יתברך, לא שם אלא הוא כאן, האדם גנוז כאן בתוכו, ואם הוא גנוז בתוכו, זו השמירה, ולפי"ז, מה שאומרים חז"ל לגבי זמן שעשיו בא להתגרות בישראל "אל תעמדו כנגדו אלא הצפינו עצמכם" שזה כח של הצלה מהדין של אחרית הימים (דברים רבה א'), כהגדרה כוללת 'הצפינו עצמכם' היינו בתוך דברי התורה עצמם, אבל ההגדרה העמוקה יותר היא, שהאדם צפון בתוך אורו יתברך שמו,

וזהו הנקרא אור הצפון לצדיקים לעתיד לבוא, בפשטות, זהו אור מוסתר ולכן הוא נקרא צפון, אבל בעומק אור הצפון לצדיקים לעתיד לבוא, היינו שהצדיקים מוצפנים בתוכו,

ולפי"ז מה שהרמח"ל מאריך הרבה בספר אדיר במרום בסוד התיבה שהיא סוד ההצלה, זה לא התיבה התחתונה בבחינה של ה-ב' כפשוטו, אלא זה ב' שגנוזה בתוך ה-א', שבב' שגנוזה בתוך ה-א', שם נמצאת ההצלה היחידה השלימה, כלומר - ההצלה היחידה השלימה, היא מה שאדם גנוז בתוכו יתברך שמו, זה המקום היחיד שיש שם הצלה שלימה, דל מהכי אי אפשר לעמוד באותו דין.

ולפי"ז התיבה היא האור אין סוף עצמו, שהאדם נכנס לתוכו והיא כתיבה לנבראים, לא שבתוך הנבראים יש תיבה והאור אין סוף מאיר בהם בבחינת ברכה, המשכה, אלא התיבה היא באור אין סוף עצמו, ששם היו שורש העשרה כוחות שהם שורש הנבראים, שהיו גנוזים בו יתברך שמו.

כשהאדם חוזר למקור הראשון העליון, שם הוא מקום הצלתו, וזה 'הצפינו עצמכם' - בתוך אור אין סוף.

שאלה: האם אדם שיש לו חשש ופחד מהמהלך הזה, זה מראה שהוא עדיין לא גנוז באורו יתברך שמו?

תשובה: אדם לא יכול להיות שם בשלימות, אלא רק ב'רצוא ושוב', וכיון שסוף כל סוף הוא נמצא גם במדרגה של 'שוב' זה יוצר נקודת קושי, אבל ודאי שכל פעם שיש נקודת קושי הוא רץ מיד ל'רצוא', מלבד מה שכסדר הוא רץ ל'רצוא' מכח הסדר הרגיל של רצוא ושוב, בזמן שיש נקודה של צרה, הוא הופך אותה מצרה - צר לרץ, שכל פעם שיש צר הוא חוזר ל'רצוא' למקום העליון.

שאלה: בספר בלבבי משכן אבנה סוף חלק ג' מבואר בהרחבה לענין הצרות בעולם, ששורשם הוא מהגעגועים של ה' יתברך שקורא לנו שובו אלי! האם בצרות של תקופתנו שבאות ממידת הדין, כפי שנתבאר בשיעור, גם כן נכונים הדברים?

תשובה: יום הדין הגדול והנורא הוא בבחינת "תוכחה מגולה ואהבה מוסתרת", ובפנימיות לעולם הכל אהבה, אור אין סוף, שממנו נגלה הצמצום - שורש מידת הדין, אולם המניע והתכלית כולו אהבה.

שאלות ותשובות שנכתבו לאחרונה לרגל המאורעות התקופה

שאלה בספר בלבבי משכן אבנה סוף חלק ג' מבואר בהרחבה לענין הצרות בעולם, ששורשם הוא מהגעגועים של ה' יתברך שקורא לנו שובו אליי! האם בצרות של תקופתנו שבאות ממידת הדין, כפי שנתבאר בשיעור, גם כן נכונים הדברים?

תשובה יום הדין הגדול והנורא הוא בבחינת "תוכחה מגולה ואהבה מוסתרת", ובפנימיות לעולם הכל אהבה, אור אין סוף, שממנו נגלה הצמצום - שורש מידת הדין, אולם המניע והתכלית כולו אהבה.

שאלה אם מאיר לנו יום הדין הגדול והנורא, אם כן, אנחנו נראה יותר דין ופחות רחמים, וא"כ, מי יכול לעמוד בדין? הרי כתוב שאפילו האבות לא יכלו לעמוד בדין (ערכין ז'), האם יש אפשרות מצידנו למתק את הדין ע"י תפילה או תורה או משהו אחר?

תשובה השאלה ברורה, והתשובה היא ג"כ מאד ברורה, היחס הזה של מיתוק הדין, נמצא בתוך מקום שאפשר לעמוד בדין וממתקים את הדין, אבל דין שביסודו א"א לעמוד בו שזה מדרגת יום הדין הגדול והנורא, הוא לאו בר מיתוק - משפט קצר אבל עמוק - דין שניתן לעמוד בו, המיתוק יכול לבשם אותו, אבל דין שבעצם א"א לעמוד בו, אף שבהתפשטותו ודאי שניתן למתק, אבל בשורשו העליון אין מציאות ששייך למתק אותו, הוא לאו בר מיתוק,

וכמובן, אם כן חוזרת השאלה אז מה העצה הפנימית להינצל? ובהגדרה הפנימית - יש הצלה שהיא בסוד ה-ב' בסוד הבית, וכדוגמת נח שניצל מכח שהוא בנה לעצמו תיבה, שהתיבה הצילה אותו מהמים הזדונים שהם בבחינת דינים בהתפשטותם,

אבל בשורש העליון, ההצלה לא נמצאת בתוך ה-ב', בתוך הבית למטה, אלא ע"י שאדם כביכול נמלא באורו יתברך שמו, ואור אין סוף מקיפו, שאז הוא נכנס לתוך ה-א', כלומר, זה ב' שגנוזה בתוך ה-א' שזה הבית שמציל אותו,

כל זמן שזה מהלך של א' ו-ב' וזה באופן של המשכה מן ה-א' ל-ב', אז המציאות היא שיש נבראים ויש ברכה, ואז יתכן חס ושלום, גם ההפך מן הברכה, ושם שורש כל התגלות הדינים בפועל, על זה נאמר "פִּי לֹא יִצְדָּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי" ו"מי יצדק לפניך בדין" וכמו שאומרת הגמ' ששמואל פחד כשבעלת האוב העלתה אותו (חגיגה ד'), ובדקות, למה דווקא שמואל פחד? כי שמואל זה אותיות שם - אל, זה סוד שמואל,

אבל כשמתגלה כאן אל, כלומר שהוא יתברך, לא שם אלא הוא כאן, האדם גנוז כאן בתוכו, ואם הוא גנוז בתוכו, זו השמירה, ולפי"ז, מה שאומרים חז"ל לגבי זמן שעשוי בא להתגרות בישראל "אל תעמדו כנגדו אלא הצפינו עצמכם" שזה כח של הצלה מהדין של אחרית הימים (דברים רבה א'), כהגדרה כוללת 'הצפינו עצמכם' היינו בתוך דברי התורה עצמם, אבל ההגדרה העמוקה יותר היא, שהאדם צפון בתוך אורו יתברך שמו,

וזהו הנקרא אור הצפון לצדיקים לעתיד לבוא, בפשטות, זהו אור מוסתר ולכן הוא נקרא צפון, אבל בעומק אור הצפון לצדיקים לעתיד לבוא, היינו שהצדיקים מוצפנים בתוכו,

ולפי"ז מה שהרמח"ל מאריך הרבה בספר אדיר במרום בסוד התיבה שהיא סוד ההצלה, זה לא התיבה התחתונה בבחינה של ה-ב' כפשוטו, אלא זה ב' שגנוזה בתוך ה-א', שבב' שגנוזה בתוך ה-א', שם נמצאת ההצלה היחידה השלימה, כלומר - ההצלה היחידה השלימה, היא מה שאדם גנוז בתוכו יתברך שמו, זה המקום היחיד שיש שם הצלה שלימה, דל מהכי אי אפשר לעמוד באותו דין,

ולפי"ז התיבה היא האור אין סוף עצמו, שהאדם נכנס לתוכו והיא כתיבה לנבראים, לא שבתוך הנבראים יש תיבה והאור אין סוף מאיר בהם בבחינת ברכה, המשכה, אלא התיבה היא באור אין סוף עצמו, ששם היו שורש העשרה כוחות שהם שורש הנבראים, שהיו גנוזים בו יתברך שמו.

כשהאדם חוזר למקור הראשון העליון, שם הוא מקום הצלתו, וזה 'הצפינו עצמכם' - בתוך אור אין סוף.

שאלה האם אדם שיש לו חשש ופחד מהמהלך הזה, זה מראה שהוא עדיין לא גנוז באורו יתברך שמו?

תשובה אדם לא יכול להיות שם בשלימות, אלא רק ב'רצוא ושוב', וכיון שסוף כל סוף הוא נמצא גם במדרגה של 'שוב' זה יוצר נקודת קושי, אבל ודאי שכל פעם שיש נקודת קושי הוא רץ מיד ל'רצוא', מלבד מה שכסדר הוא רץ ל'רצוא' מכח הסדר הרגיל של רצוא ושוב, בזמן שיש נקודה של צרה, הוא הופך אותה מצרה - צר לרץ, שכל פעם שיש צר הוא חוזר ל'רצוא' למקום העליון.

שאלה מה היא הסיבה שישנה מסירות נפש גם באנשים רחוקים שלא דווקא הולכים בדרך התורה, ואף על פי כן עדיין הם מוסרים נפש, מה ההסבר לזה?

תשובה מסירות נפש הוא לא דבר שנמצא במהלכי הדעת אלא הוא למעלה מן הדעת, והרי שאין שום הסבר להסביר את זה, כלומר, כשאדם מוסר את נפשו מחמת שיש לו ייסורים, האמת היא שהוא רוצה להיפטר מן הייסורים וא"כ, הוא לא מוסר נפש, רק הוא בוחר בדבר שהוא יותר קל בשבילו, אבל מה שאנו מוצאים שבני אדם מוכנים למות במלחמה כסדר בכל הדורות כולם, זה לא דבר שאפשר להסביר אותו בשכל אלא הוא במהלכים של למעלה מן טעם ודעת, כל מהלכי המסירות נפש אינם במהלכי טעם ודעת, ואם אדם מנסה להסביר את זה במהלכי טעם ודעת, זה כמו שאדם שואל שאלת 'מה לפני' שהוא מנסה להסביר את זה בתפיסות שכליות ובאמת הוא לא יכול לעמוד על זה, וכמו כן כאן, אם הוא מנסה להסביר למה למסור נפש בתפיסה שכלית, כי בעומק זה למעלה מתפיסה שכלית.

השורש של זה היא בקדושה שבשביל לנצח במלחמה דקדושה מוכרחים מסירות נפש, אבל זה מתגלה גם בצד הנפול בכל סדר המלחמות שיש בעולם, מהשורש שהוא במלחמת ארבעת המלכים את החמשה שהיא המלחמה הראשונה בתורה וכן על זה הדרך בכל המלחמות שישנם בעולם, והרי ששורש הכוח של מסירות נפש מתגלה במה שבקדושה האדם מוכן למסור נפשו, וכשזה נופל למטה זה מה שמתגלה בכל המלחמות.

כל מלחמה היא בשביל לנצח, אלא בעומק אם היא מלחמה כשמה ואמיתתה, הנצחון האמיתי במלחמה יהיה רק כשהוא יבוא באופן שהאדם מוכן למסור את נפשו, ואף אם בפועל לא מסר נפש - יש מסירות נפש בכוח ויש מסירות נפש בפועל.

והדוגמה הברורה והפשוטה לדבר מצד הקדושה זה מדרגת חנוכה שהמלחמה היתה באופן של 'רבים ביד מעטים' שזה אופן של מסירות נפש, אבל הכוח הזה מתגלה בעומק בכל מלחמה, שבכל מלחמה מי שלא מוכן למסור נפשו לא יכול לצאת במלחמה, הרי מלחמה היא - או להרוג או להיהרג, וא"כ מוכרח להיות שזה מה שמונח בתפיסת המלחמה.

שאלה בתקופה זו ישנה כרגע עלייה של יותר מ-400% בתקריות אנטישמיות ברחבי ארה"ב. וכעת, אנשים רבים מארה"ב שואלים, האם זה הזמן לעבור לארץ ישראל? האם יש לרוב מה לומר יותר ממה שהרב כבר כתב בעבר*?

א וזה לשון התשובה שנכתבה בעבר (ש"ת שאל לבי, שאלה תקנ"ט. ועיין עוד שם בשאלה תקס"ד):

שאלה: עם עלייתה של האנטישמיות ברחבי העולם ופיגועים, ואנטישמיות עכשיו בממשל האמריקאי, איך אפשר לדעת אם בורא העולם שולח מסר לעם היהודי מחוץ לישראל לעבור לארץ ישראל? איך ידעו היהודים בגולה מתי הגיע הזמן לעבור לישראל?

תשובה נתבאר כבר ש"המושכל ראשון" של כל יהודי צריך שיהא לגור בארץ ישראל. אולם "המושכל שני" נצרך בדיקה בכל הפרטים, כגון באופן שצריכים לו רבים בחו"ל, וכן אופן גידולי הילדים והמוסדות עבורם. וכן ביטחון לעומת השתדלות בפרנסה. ומי שיזכה למסור נפשו על הדבר, אשריו.

ובודאי בעת זו שהקב"ה מזעזע את עולמו ומעתיקו ממצב למצב ללא הרף, ראוי לכל יהודי לשוב ולשקול מחדש את העלייה לארץ ישראל. מן הדין אין לחוש כלל לסכנת המלחמה, והבוטח בה' חסד יסובכנו. ובפרט שבחו"ל הופך להיות לאט לאט יותר מסוכן.

עלייה זו צריך שתהא ממקום נקי וטהור, לעלות לארץ ישראל הקדושה, ללא כל חיבור לשלטון וכל ענפיו. כי בחו"ל חלק גדול מן העבודה לא להתחבר לעכו"ם, אולם בארץ ישראל עיקר העבודה לא להתחבר לערב רב.

ובשעה זו, שעת מלחמה, נעשה שלטון הערב רב מחד חלש יותר, כי רבים ראו כיצד אי אפשר לסמוך על כוחם וחילם, ורק הוא ית"ש שומר ישראל, ורבים רבים אף שאינם שומרי תורה ומצוות, נחלשה אמונתם מאוד בשלטון מפני כך. וזהו חלק מן הבריור הזך. ובכל השנה האחרונה כח השלטון נחלש ומתפורר, ולכך עתה הם קוראים לכך "מלחמת התקומה", עפ"ל. וכבר לפני כחמש שנים, ע' שנים אחר קום מדינתם, החלו מלחמת אחים זה בזה, ונתחזק בפרט בשנה האחרונה, עד כדי הירוס מוחלט. וכבר הגיד כן החזו"א, שמדינה זו עתידה להתקיים כשבעים שנה, ועתה הם מנסים להקימה

הנסיבות שונות עכשיו מכפי שהיו לפני המלחמה, אך כיצד יש לראות את האנטישמיות הגוברת, ואיך ה' שופט את מי שכאשר הגיע הזמן לעזוב את הארץ עדיין מתגוררים בחו"ל בלי לעבור לארץ ישראל - כולנו שמענו סיפורים על אלה שיכולים היו לעזוב את אירופה לפני המלחמה וחיכו זמן רב מדי.

תשובה: המצב הפשוט (מלבד נידון מצות ישוב א"י, גדרה וזמנה) שנפש ישראל חושקת להיות בפלטרין של מלך, לחיות בקרבתו. ולכך פשוט בכל עת ובכל שעה ש"המושכל ראשון" הוא לגור בארץ ישראל. אולם במושכל שני ישנם סיבות נוספות. כגון צדיקים שפחדו להיות בקדושה זו בכחינת קרבת הארון שמכלה את נושאייו. או מפני השפעה לצאן מרעיתם, ושאר זיכוי הרבים. או אצל שאר בני אדם מפני תלותם בהשתדלות לצורך פרנסתם לפי מדרגתם, וכן חינוך הבנים ובנות, כל אחד לפי ענינו. ופעמים לצורך קיום כבוד אב ואם, ופעמים צורך חברתי-קהילתי, שאדם מרגיש שחיותו במידה רבה תלויה בחברה-קהילה. ועוד ועוד כיוצא בזה.

המאורעות האחרונים הם בת קול לעורר את ה"מושכל ראשון", שיהא תקיף וחזק מאוד. ואח"כ לשוב ולשקול במושכל שני עוד פעם בישוב דעת ובקשת אמת אצל כל יחיד ויחיד מה ראוי לו לעשות למעשה.

מחדש כאילו מתוך אחדות, אולם כבר עתה האחדות שהחזיקה לזמן מועטת, הולכת ונחלשת ומתפוררת.

אולם מאידך, להיפך, חלק מן הנקראים חרדים, דבקים יותר ויותר בערב רב, כי חושבים שעתה הוא "מצוה" להצטרף עמהם להגן על יושבי ארץ הקודש, וחלקם (כאלפים) ניסו להצטרף לצבאם וללחום יחד עמם, ויותר מאלף כבר נכנסו בפועל להיות חלק מן הצבא. וחלקם החלו לומר תפלה בבית הכנסת לשלומם, וחלקם שולחים להם כספים של צדקה, או אוכל ושאר מיני מתיקה וכל צרכיהם. וכן מצמידים לכל בחור או אברך שם של חייל שילמד ויתפלל עבורו. ואף שראוי להתפלל על כל יהודי, זהו גופא שורש הערב רב, תערובת, שמחד זהו הצלת יהודים - יהודי, אולם מאידך נקשר מעשית ונפשית לכח הערב רב, שהרי כל צבאם בנוי על עקירת הדת, ולכך קוראים לו "כור היתוך", להשוות את כל החברה, ובמוצהר דעתם על ידי זה לחלן את החרדים, והדברים ידועים לכל מי שמכיר מעט את הדבר. ועל ידי זה נתחזק הקשר עם הערב רב מאוד מאוד. וזהו ברור נוסף שנעשה בצד הקלקול רח"ל, שלובשי "שמונה בגדים" נעשים שותפים בפועל "ובלב" לערב רב, ונראה להם מצוה גדולה. ויש עוד פרטים רבים של תערובת עם הערב רב, וידוע לבקי בפרטים.

ולכך נצרך לעלות לארץ ישראל בקדושה וטהרה, ללא כל עירוב כלל עם השלטון, אלא רק להיות בביתו של מלך, וכאן, יש שמירה גמורה, "ארץ אשר עיני ה' אלוקיך בה מראשית שנה ועד אחרית שנה", והיינו השגחה פרטית לשלמות תיקון כל אחד מישראל, שכל אחד יגיע לתכלית תיקונו באופן הראוי לו. ומצד האדם נצרך לעבוד לפני ה' בארצו, בטהרה ובקדושה בתמימות ואמונה, ובעסק התורה כפי כוחו.

שאלה האם שייך להוכיח את עם ישראל ולהשיבם בתשובה על נושא המדיה שיפרשו ממנה ועל ידי כן להצילם?

תשובה מצידנו, שייך לעורר בחיצוניות מאוד מאוד מאוד. עומק מהות הדור בלשון הכי ברורה בלשון רבותינו, זהו 'דור שכולו חייב'. האם יש יחידים שניתן בכוחנו להצילם? התשובה היא: כן! האם שייך בכוחנו להציל את הדור? התשובה הברורה והכואבת ביותר שישנה היא: לא לא לא.

אין בכוחנו להציל אותם, הוא ית"ש בכוחו שהוא אין סוף הוא יכול להציל, והרי שאנו מצפים שהגאולה תהיה בבחינת "ברחמים רבים אקבצך", ולא באופן של "בחימה

שפוכה אמלוך עליכם", כאמור בלשון הפסוק (יחזקאל כ' ל"ג), אבל כלפי הנהגת הכלל זה לא תלוי כבר בידינו. ועולה א"כ, שכלפי הנהגת הפרט התשובה היא כן, וכלפי הנהגת הכלל התשובה היא לא.

ובעומק יותר, כל הנהגת ה' בדורות הללו אינה דרך ממוצע בין נברא לבורא, אלא עיקרה הנהגה שהאדם עומד ישר מול הקב"ה, וזו התנוצצות מאור דלעת"ל, שלעת"ל לא יהא כבר צורך במלאכים וממוצעים אחרים בין הנברא לבורא, והנהגה זו כבר בתוקפה כבר עתה. וזהו שאמרו בשלהי סוטה, אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים.

שאלה האם הנהגת ה' של ההעתקה לימות המשיח ולעוה"ב שהתחילה בתקופה זו, היא הנהגת היחוד שהוזכרה בספר דעת תבונות?

תשובה בודאי שכן. זה בעומק הנהגת הכתר שהיא מורכבת מפרצוף 'עתיק' ומפרצוף 'אריך', וכמו שנתבאר, היה את הזמן שהאיר יותר פרצוף 'אריך' והאיר יחד עמו גם 'עתיק', אבל כשמגיעים לשלב הנוסף, הרי שיש עליה מ'אריך' ל'עתיק', 'אריך' עיקרו שייך לשית אלפי שנים, וזה עיקר קומת האצילות, אבל 'עתיק' עיקרו הוא מלכות דא"ק,

ועולה א"כ שיש כתר, ובו יש שתי חלקים וכהגדרה הכוללת חלקו העליון זהו 'עתיק' שהוא הסיפא דאדם קדמון שיורד לאצילות, ויש את החלק השני שהוא כבר הרישא של עולם האצילות שהוא אריך אנפין, אז כאשר הסדר הוא מתתא לעילא, הרי שקודם עולים ומגיעים לאריך אנפין ובתקופתנו - זה כל הנהגה שהתגלתה בעיקר בשנים הקודמות שהאריכות של "ברחמים גדולים אקבצך" הורגשה במה שהגיעו כאן מכל הגלויות לארץ ישראל, ועל אף שזה התלבש בסטרא אחרא כמו שהאריך החפץ חיים, ולא זכינו שזה יהיה באיתגליא באופן של קדושה, שאמנם חזרו לארץ ישראל אבל באופן של מינות, אבל עדיין התגלה "ברחמים גדולים אקבצך",

אבל לאחר ההנהגה הזו שהיתה שבעים שנה, חוזר ומאיר ה'עתיק' עצמו, וה'עתיק' עצמו עיקרו הוא רדל"א, ששם עיקר הנהגת היחוד,

ועל אף שבהגדרה הכוללת הנהגת היחוד מתגלה בכל הכתר וא"כ הוא כולל גם את אריך אנפין וגם את עתיק. אבל מצד אריך אנפין זה נגלה באופן של רשע וטוב לו, שרשע וטוב לו זה מדין 'מאריך אפיה וגבי דיליה', אבל כשזה מתגלה מצד מדרגת העתיק - שם

זה כבר ברדל"א בעצם, כלומר - זוהי הנהגה שהיא בלתי מובנת, והרי שהנהגת היחוד היא לא מתגלה רק מצד מאריך אפיה, באופן של ארך אפים אף לרשעים, אלא היא מתגלה מכח המדרגה היותר עליונה שזה 'רישא דלא אתידע' בעצם, כאן מונח המעבר מהנהגת האריך להנהגת העתיק, אלא שכיון שסוף כל סוף שניהם יחד מרכיבים את ספירת הכתר, לכן כשזוכים, בתוך ה'עתיק' עצמו גם כן משמש ה'אריך' ומכח כך יש מציאות של חסד ורחמים,

אבל מ"מ, עיקר ההנהגה היא ברורה, זוהי הנהגת זמן של מעבר מהעולם הזה לעולם הבא שזה הנהגת העתיק, וזה מה שיהיה עד אחרית הימים במהרה בימינו אמן.

שאלה איזה ציור אפשר לצייר עדיין שגם בתקופה זו הגאולה תהיה ברחמים?

תשובה כל ציור הוא מלשון צר, ואילו הגאולה לא באה בציור, אלא היא באה באופן שלמעלה מהציור, היה באה באופן של 'אין סוף', ו'אין סוף' אין לו צרות (מלשון צר). אין שום אופן להבין בהגיון שכלי איך הגאולה תבוא ברחמים, זה למעלה מטעם ודעת, עצם הנידון לנסות לדון איך הדבר יכול להצטייר, זה לנסות לצמצם את האור, כי האור לא יגיע ממקום מצומצם, ואמנם כשהוא ירד למטה בסוף, זה יהיה בבחינת 'כשהוא רוצה משרה שכינתו בין שני בדי הארון' (תנחומא ויקהל ז), אך עכשיו זה לא מצטייר, הוא אור שנמצא למעלה מכל נקודת ציור.

הדבקות השלמה בו, בקב"ה, היא מופשטת מצורה, הרי הוא ית"ש אין לו גוף ואין לו דמות הגוף, ושאר צורות. ומכיוון שאור הגאולה הוא אור ישר ממנו ית"ש, לכך אי אפשר לנכרא לציירו.

ולכן עיקר העבודה היא צפייה ותקווה ובטחון בגאולה, שעל ידי זה האדם נדבק באור הגאולה הכמוס עמו ית"ש, ואינו נדבק רק בהתפשטותו - איך יתראה לבסוף למעשה. והבן שעל ידי צפייה תקווה ובטחון בגאולה, הוא דבוק בו ית"ש ממש, אבל אם הוא מנסה לצייר זאת, הוא כבר נחסר את אור הדבקות הזו.

שנזכה שיהיה באופן של רחמים בעזרת ה'.

שאלה האם חוץ מכלי הטכנולוגיה וכן מה שהערב רב שולטים, יש עוד גילוי של שער הנ' שצריך להזהר ממנו?

תשובה כל העולם זה שער הנ', רק שבמקומות הללו הגילוי של זה הוא בתוקף ומשם מתגלה שורש כח התערובת, אבל הכל זהו תערובות בכל צד ובכל פינה, וא"כ, צריך להזהר מכל העולם בכל דבר ובכל ענין.

שאלה האם אפשר להרחיב את תודעת המעבר בין העולם הזה לעולם הבא?

תשובה נתנו דוגמה מאוד פשוטה, אדם שמכר את הדירה והוא יודע שעוד שבוע הוא צריך לפנות אותה, והרי שכשמגיעה המשאית למטה, הוא בתודעה של מעבר, זה התודעה בחוש ברור.

שאלה כיצד ניתן להסביר זאת לכלל הציבור?

תשובה -מה שנאמר רחוק מאד מרוב בני האדם, אבל זו היא האמת הנקיה, כל אוזן תבחר מה שהיא יכולה לקחת כל אחד לפי ענינו, אבל זו האמת, במציאות, עד שהאנשים לא רואים את הטיל כמעט נופל על הבית, הם לא חושבים שהם עוזבים...

שאלה לכאורה יש כאן תמיהה גדולה, כי הרי ישנם רק מעט כאלו שמבינים את עומק הדברים שנתבארו בשיעור, ולכאורה אם זו המטרה של הבורא, זה אינו גלוי לכל עם ישראל, ואיך יתכן שהקב"ה מגלה בנעלמות כ"כ את הנהגתו בעת הזו באופן שזה נגלה רק לחלק קטן מאד מעמ"י?

תשובה הנהגת היחוד בכלל והנהגת עתיק בפרט היא הנהגה נעלמת, בלתי מושגת, אולם לאחר שמסבירים לאדם, היא נקלטת במהלכי שכל. איך יהא המעבר בדיוק בכל פרטיו איננו יודעים, אולם בכל שלב ושלב נוכל להבין לפחות במקצת מאיזה בחינה בעתיק הוא בא, כי הוא לא בא באופן של סדר, זה אחר זה, "אריך", אלא באופן של דילוג, סדר נעלם שמוכן אחר שבא, מהו הסדר, כדוגמת "פתרון מראה הנבואה" שבא אחר ראיתה, כמ"ש בספר קל"ח פתחי חכמה.

שאלה הרי גם גדו"י לא אומרים בגילוי שהיא עת צרה ששונה מצרות אחרות שהיו, ואמנם מזכירים שהם חבלי משיח, אך לא באופן מוחשי וברור כפי שהרב מלמד אותנו שהוא בבחינת העתקה?

תשובה כל חכם מדבר בדברי תורה לפי שורש נשמתו, וכפי ערך גילויה, וכן בענין זה.

שאלה האיך יגיע התיקון שעמ"י ישוב אליו בתשובה ויזכה לעוה"ב שהוא כולו רוחניות?

תשובה התיקון השלם יהא בנעלמות, כדוגמת לידת משיח מלוט ובנותיו.

עצרו עמי עוד [יותר מ] יום אחד

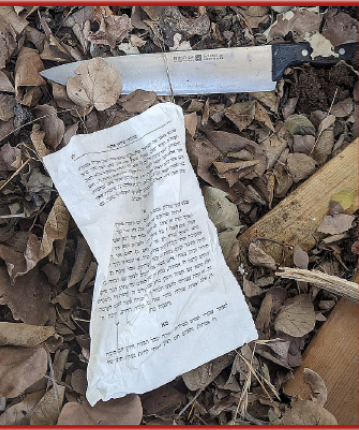
"שְׁבַעַת יָמִים תִּקְרְבוּ אִשָּׁה לַה', בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם, וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַה' עֲצַרְתָּ הוּא" (ויקרא, כג, לו)
 עצרת הוא - עצרתי אתכם אצלי כמלך שאימנ את בניו לסעודה לכך וכך ימים, כיון שהגיע זמנו להפטר,
 אמר: 'בני, בבקשה מכם, עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם' (רש"י שם מדברי המדרש)

מכתב שנשלח לבעמח"ס 'בלבבי משכן אבנה' שליט"א (ט"ז חשוון תשפ"ד):

ה. ד. ב. (אחד משומעי לקחו של הרב), הלך לעזור אחרי הטבח הנורא בפניו הקיבוצים שהותקפו. בקיבוץ בארי, שנפגע קשות, הוא מצא וצילם דף שלם קרוע מתוך הספר בלבבי משכן אבנה חלק א' (הערת המערכת: נדפס לראשונה בשנת תשס"ג), ולידו סכין גדול ומפחיד מונח על הקרקע. דף זה הוא עמוד ל"ג מהספר, אשר שם מופיע סימן מ', שמדבר על לעצור את החיים ולעשות חשבון נפש! (יש לציין שזו הפעם היחידה שמופיע בספר השורש של המילה 'עצירה').

דברי הרב שליט"א לאור המכתב הנ"ל:

"עצרו עמי"

המאורעות שארעו בשמיני "עצרת" בארץ ישראל "עצרו" חלק גדול מהפעולות הנעשים בארץ הקודש. כמה דוגמאות: כחצי מיליון משתתפים במלחמה, ואינם בביתם ♦ כמאתיים אלף נעקרו מביתם בדרום ובצפון ונמצאים רחוק מביתם ♦ מערכת החינוך במקומות רבים פעילה באופן חלקי ♦ ענף הבניה רובו הגדול נעצר עקב חוסר בעובדים שעד עתה נעשו ע"י בני ישמעאל ♦ ענף התעופה הוקטן בהרבה, חלק גדול מהחברות הזרות אינם טסים לארץ וממנה ♦ חלק גדול ממקומות הביולוגיה אינם פעילים ב"ה, וחלקם פעילים למחצה ולשליש ולרביע ♦ כיוון שכשבע מאות אלף איש אינם בביתם כנ"ל, תולדת הדבר שחלק מן המשרדים והעסקים חסר בהם את אותו כח אדם, ועל ידי זה נעצרים תהליכים רבים או מתעכבים, מי יותר ומי פחות ♦ וכן חנויות רבים פתוחים באופן חלקי ♦ עצם האי ודאות על העתיד הקרוב והבינוני, גורם לתנועת הכלכלה לעצור ולהתנהל באופן איטי וחשדני. ועוד ועוד דוגמאות לרוב. כל אלו מורים לנו כי הקב"ה אומר לנו:

לבבבי משכן אבנה לג

מ

כשם שבעניני עוה"ז, במסחר, עושים יום בשנה ספירת מלאי, וסוגרים את החנות ובודקים מה מכרו ומה לא וכו' וכו', כן ממש צריך האדם לעשות עם עצמו. לא חשבון נפש של רבע שעה, חצי שעה, שעה, אלא לעצור את כל מהלך חייו, ולבדוק האם אני רוצה להיות קרוב ודבוק לבורא עולם או לא? ואם כן, האם אני דורך בדרך שמקרבת אותי לקב"ה קרבה מוחשית כנ"ל. או שמא זו דרך של לימוד תורה בשכל וקיום מצוות עם קצת התעוררות, אבל לקרבת ה' אמיתית, תורתית וקיום מצוותי אינם מביאים אותי. חייבים לצאת עם הכרה ברורה שרוצים קרבת ה' אמיתית, כמה זמן שיקח לאדם עד שיגיע לכך שיקח, אולם שיצא עם הכרה ורצון ברור שכל החיים זה קרבת ה' ודבקות בה'. ואזי עתה עבודתו לחפש ולברר לו דרך ברורה כיצד זוכים לקרבת ה', אולם ראשית שיהיה ברור שזה כל פנימיות החיים, קרבת ה' ודבקות בה'.

"עצרו!"

ולכן זה נעשה בשמיני "עצרת" - "עצרו עמי עוד", והשנה זה לא רק "עוד יום אחד", אלא לעצור את כל החיים ולחשוב מהתחלה על כל החיים, באופן יסודי ומעמיק, בשביל מה הוא חי? והאם ברורה לו הדרך איך להגיע לתכלית חייו, והאם הוא צועד בדרך זו למעשה!

אפשר להשתמש עם מה שנמצא "בבארי" לשם חיזוק הדברים, אם כי הדברים ברורים מצד עצמם ואינם צריכים חיזוק כלל, אולם טבע בני האדם להתחזק ממאורעות אלו, אף לדברים שאינם צריכים חיזוק כלל וכלל!!!